

Az elsőfokú bíróság az ítélet meghozatalával nem várta be az alperes számára biztosított határidő lejártát, ez az eljárása azonban nem tekinthető olyan lényeges eljárási szabálysértésnek, amely miatt szükséges lenne a tárgyalás megismétlése illetőleg kiegészítése, tekintettel arra, hogy a peres iratokból egyértelműen megállapíthatóan az alperes a bíróság felhívásában foglaltaknak a jogkövetkezményre történt figyelmeztetés ellenére a megadott határidőben nem tett eleget.

Alkalmazott jogszabályok: Pp.141. § (2) és (6) bekezdés, 235.§ (1) bekezdés

A Győri Ítéltábla Pf.III.20.271/2010/10. szám

Az elsőfokú bíróság az ítéletében arra kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 300.086,-Ft-ot és ennek 2006. október 16. napjától járó kamatát, továbbá 50.000,-Ft + Áfa perköltséget és az államnak 18.005,-Ft feljegyzett eljárási illetéket. Az alperes beszámítási kifogását és viszontkeresetét elutasította.

Az indokolásban rögzítette, hogy az alperes a felperes szakszervezet tagja, közöttük négy szerződés jött létre. Ezekben a felperes, mint előfizető és számlafizető, az alperes pedig mint használó megállapodtak a belügyminisztérium részére kidolgozott Vodafone kormányzati tarifacsomag előfizetői kedvezményének igénybevételéről. A felperes átadta az alperesnek az általa kiválasztott négy telefonkészüléket. A felperes köteles volt a telefonszolgáltatónak megfizetni a havi előfizetési és forgalmi díjakat, míg az alperes a felperesnek volt köteles teljesíteni ezeket a díjakat.

Az alperes azonban az előfizetési és forgalmi díjfizetési kötelezettségének nem tett maradéktalanul eleget, az összes tartozása 300.086,-Ft.

A felperes a keresetében ennek az összegnek és az ez után járó kamatnak a megfizetésére kérte kötelezni az alperest, aki a keresettel szemben beszámítási kifogást, majd viszontkeresetet terjesztett elő a Komárom Esztergom- Megyei Bíróság előtt 9.P.20.725/2009.számon folyamatban volt perben. Abban a perben a bíróság kötelezte az alperest a kereseti kérelemben kért összeg és kamatai megfizetésére, míg az alperes beszámítási kifogását és viszontkeresetét elutasította. A viszontkereset érdemben azért nem vizsgálta, mert az alperes az eljárási illetéket felhívás ellenére nem róta le. A beszámítási kifogás kapcsán az ítélet azt fejtette ki, hogy az alperes nem tett eleget a bizonyításra vonatkozó bírói felhívásnak. Ezt az elsőfokú ítéletet a Győri Ítéltábla a Pf.III. 20.444/2008/3. számú végzésével hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította a Pp.252.§.(2) bekezdése alapján.

A hatályon kívül helyezés egyik indoka az volt, hogy az elsőfokú bíróság az alperest megfosztotta annak lehetőségétől, hogy az igényét megalapozó tényállításait igazolja, hiszen döntését az alperes igényének bizonyítatlanságára alapította, a beszámítási kifogást elutasító döntést azonban anélkül hozta meg, hogy bevárta volna az alperes számára a bizonyítékok és indítványok előterjesztésére adott határidő elteltét.

A hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban meghozott és most fellebbezéssel támadott ítéletében az elsőfokú bíróság ismételten helyt adott a felperes keresetének.

Kifejtette, hogy a felperes a rá háruló bizonyítási tehernek eleget tett, az állításait egyértelműen bizonyította, nevezetesen azt, hogy az alperes a kereseti kérelemben foglalt összeggel tartozik.

Az alperes beszámítási kifogását és viszontkeresetét azzal az indokolással utasította el, hogy a megismételt eljárásban az alperes még nyilatkozatot sem tett a beszámítási kifogás és viszontkereset fenntartása tekintetében. Ezért a bíróság ezeket érdemben vizsgálni nem tudta, ezt úgy tekintette, hogy „az alperes az ide vonatkozó nyilatkozatát nem tartotta fenn.” Kihangsúlyozta továbbá azt is, hogy az alperes a rá háruló bizonyítási tehernek nem tett eleget, ezért a mulasztásának a következményeit teljes mértékben köteles viselni.

Az ítélet ellen, elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára történő utasítását, másodlagosan annak megváltoztatását és a beszámítási kifogásnak való helyt adást kérve az alperes terjesztett elő fellebbezést.

A fellebbezési kérelme indokolásaként előadta, hogy az elsőfokú bíróság a perben 2009. november 19. napján tartott tárgyaláson meghozott végzésében őt arra hívta fel, hogy 8 napon belül terjessze elő bizonyítékait a beszámítási kifogás és a viszontkereset tárgyában. Egyúttal újabb tárgyalási határnapot tűzött 2009. december 10. napjára. Ezt a végzést 2009. december 9. napján vette kézhez és még ezen a napon a határidő meghosszabbítását kérte az abban foglaltak teljesítésére. Az elsőfokú bíróság a 2009. december 10-ei tárgyaláson őt arra hívta fel, hogy 15 napon belül tegyen eleget a korábbi felhívásban foglaltaknak, egyben az új tárgyalási határnapot 2010. január 12. napjára kitűzte. Ezt a végzést 2009. december 30. napján vette kézhez és a tényállításait is tartalmazó bizonyítási indítványát az elsőfokú bíróságnál 2010. január 14. napján, az előírt 15 napos határidőn belül előterjesztette. Az elsőfokú bíróság azonban ennek bevétele nélkül, a perben 2010. január 12. napján tartott tárgyaláson ítéletet hozott. A fellebbezés érvelése az, hogy ezzel az eljárásjogi hibával ismét, immár másodjára fosztotta meg őt attól az elsőfokú bíróság, hogy az igényét megalapozó tényállításait igazolja.

A felperes nem terjesztett elő a fellebbezésre írásbeli észrevételt.

Az alperes fellebbezését az ítélet tábla a Pp.256/A.§. (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el és azt alaptalannak ítélte.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban 2009. november 19. napján tartott tárgyalást. Az ekkor meghozott végzésben nyilatkozat megtételére hívta fel az alperest arra nézve, hogy a viszontkeresetét fenntartja-e, ha igen, jelölje meg annak ténybeli és jogi alapját, bizonyítási indítványait. Kitért arra, hogy amennyiben tanúkihallgatásra tesz indítványt, a tanúk adatain túl jelölje meg azt is, hogy őket milyen körülmények tekintetében kéri kihallgatni.

Részletesen tájékoztatta az alperest a viszontkereset és a beszámítási kifogás előterjesztésének jogszabályi feltételeiről, a bizonyítási teherről, a mulasztás következményeiről is. Ebben a végzésében a Pp.164.§ (1) és a 3.§ (3) bekezdésének helyes alkalmazásával tájékoztatta az alperest arról, hogy a beszámítási kifogás és a viszontkereset tekintetében a tényállításait bizonyítani kell és ennek sikertelensége őt terheli. Ezen túl, a Pp.141.§ (2) bekezdésének megjelölésével arra is felhívta az alperest, hogy a tényállításait és bizonyítékait a gondos és az eljárást elősegítő pervitelnek megfelelő időben köteles előterjeszteni. A Pp. 141.§ (6) bekezdésének felhívásával pedig arról is tájékoztatta, hogy ha a bizonyítékainak előterjesztésével alapos ok nélkül késlekedik és annak a bíróság felhívása ellenére nem tesz eleget, a bíróság annak bevárása nélkül határoz. Ezt a felhívást az alperes 2009. december 9. napján vette át és az ezt követő napon a bíróságra érkezett beadványában a határidő meghosszabbítását kérte. A bíróság a perben 2009.december 10. napján megtartott tárgyaláson az alperesnek a korábbi végzésében foglaltak teljesítésére 15 napi határidőt engedélyezett. Az alperes ezt a végzést 2009. december 30. napján vette át, így az ennek teljesítésére nyitva álló határidő 2010. január 14. napján járt le.

Ehhez képest az alperes a tényállításait és bizonyítási indítványait tartalmazó beadványát az elsőfokú bíróságra – a fellebbezésben írt állításával szemben – csak 2010. január 18. napján, jóval a számára megszabott határidőn túl terjesztette elő. Az alperes tehát ezúttal nem hivatkozhat sikerrel arra, hogy a bizonyítási indítványának bevárása nélkül hozott döntést az elsőfokú bíróság, mivel a jogkövetkezményekre történt figyelmeztetés ellenére késedelmesen tett eleget a felhívásnak.

Az elsőfokú bíróság az ítélet meghozatalával valóban nem várta be az alperes számára biztosított határidő lejártát (2010. január 14. napja), mert 2010. január 12. napján ítéletet hozott. Az elsőfokú bíróságnak ez az eljárása azonban az alperes fellebbezési érvelésével szemben nem tekinthető olyan lényeges eljárási szabálysértésnek, amely miatt szükséges lenne a tárgyalás megismétlése illetőleg kiegészítése. A peres iratokból ugyanis az ítélőtábla egyértelműen megállapította, hogy az alperes a bíróság felhívásában foglaltaknak a jogkövetkezményre történt figyelmeztetés ellenére a megadott határidőben nem tett eleget, ezért az elsőfokú bíróság az ítéletében jogszerűen terhelte az alperesre a bizonyítás sikertelenségének a következményét. A Pp.235.§ (1) bekezdésének rendelkezése szerint az alperes a másodfokú eljárásban sem hozhatja fel azokat a tényállításait és bizonyítékait, amelyeknek az előterjesztésével a Pp.141. § (2) és (6) bekezdésében írtakra történt kioktatás ellenére, alapos ok nélkül késlekedett (BH 2003. 204. jogeset).

Ezért az ítélőtábla a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján a per főtárgya tekintetében az elsőfokú határozatot helybenhagyta.